

Yağmur Yağıyordu

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Yağmur yağıyordu...

Orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü esmer adam, oturduğu masanın hemen bitişiğindeki berjer koltuktan başını pencereye doğru çevirdi; bardaktan boşanırcasına yağın yağmuru gördü. “Yağmur yağıyor!” diye mırıldandı...

Aylardan temmuzdu, temmuzun tam ortasıydı. Hava sıcaktı, belki de yılın en sıcak günlerinden biriydi... Adam, serinlemek için gömleğini çıkarıp az ötesindeki sandalyeye bıraktı... Ardından atletini de... Sonra eğilip çoraplarını çıkartarak sandalyenin altına koydu; pantolonunun paçalarını bir iki kıvrıp terliklerini giyerek koltuğuna gömülürcesine yerleşti...

“Yağmur yağıyor!” diye yine söylendi esmer adam... Kim bilir şu dünyada kaç romancı romanına aynı cümleyle başlamıştı: “Yağmur yağıyordu!”... Nitekim, belki de büyük bir rastlantı sonucu nicedir elinde tuttuğu ve bir türlü okumaya başlayamadığı roman da aynı cümleyle başlıyordu...

Orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer adam, ağzını alabilmişince açıp arkaya doğru gerinerek hafif de yüksek sesle esnedi... Kitabı, masanın ortasına doğru dikkatlice fırlattı... Başka bir zaman okumaya karar vermişti kitabı...

Dışarıda fena hâlde yağmur yağıyordu...

Berjer koltuktaki adam, TV alıcısına doğru baktı; gözü sonra kolundaki saate gitti. Beş on saniye sonra TV’de “Haberler” başlayacaktı... Masadaki uzaktan kumandayı alıp TV’yi açtı... Spikerin önce sesi geldi, ardından görüntüsü belirdi ekranda. Ekranı çıkmadan önce adamakıllı, belki de gereğinden fazla makyaj yaptırdığı bir un çuvalına batırılmış hissini uyandıran bembeyaz yüzünden açık seçik belli olan spiker kadın: “Şimdi haberler” diyerek programı açtı...

Berjer koltuktaki, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağışını sürdüren yağmurdan gözlerini ayırmadan, radyo dinler gibi TV spikerini dinledi... Ek-

randa kayıp geçip duran görüntülere bakmadı... Spiker, birbiri ardı sıra haberleri verip duruyordu:

“Sıcaklık bütün yurttta olağanüstü arttı... Sağanak yağmurlar çeşitli yerlerde sel baskınlarına sebep oldu”... “Brezilya’da bir gece kulübünde çıkan yangında 233 üniversiteli genç öldü”... “Siyasal parti sözcüleri ekonomi konusunda birbirlerini ağır şekilde suçladı!..” “Borsa yükseldi; dolar, avro, altın fiyatları düştü..” “Benzin ve doğalgaza yine zam yapıldı!..” “Beşiktaş Galatasarayla yarın karşı karşıya geliyor”...

Spiker kadın, haberleri okuyup duruyordu...

Gözlüklü, dazlak kafalı esmer adamın gözü dışarıda yağan sağnaktaydı; TV spikerinin dediklerini işitiyor, ama işittiklerinin çoğunu anlamıyordu... Spiker kadın, ona zaman zaman az bildiği bir dilde haber okuyor gibi geliyordu... Masadaki uzaktan kumandayı alıp TV’yi kapattı... Dışarıdaki yağmurun gümbürtüsü daha da büyüyüp artarak vardı ulaştı adamın koltukta oturduğu odaya...

Dışarıda gerçekten fena hâlde yağıp duruyordu yağmur...

Orta yaşlı, şişmanca, esmer adam gerindi; ağzını alabildiğince açıp hafif de yüksek sesle esnedi...

Yağmur ne yağıyordu ama...

Koltuktaki adam ağzını şaplattı... Oturduğu koltuğa adamakıllı yaslandı, ayaklarını dimdik uzatıp gerdi, sonra sağ ayağını sol ayağının üzerine attı... Bir daha ağzını şaplattı... Sağ elini pantolonunun arka cebine uzatıp cep telefonunu çıkarttı... Önce, nicedir aramadığı sevdiği kıızı aramayı, onunla liseli âşıklar gibi aşk muhabbeti yapmayı düşündü... Düşündü... Sonra vazgeçip boş verdi... Onun yerine telefonda çok sevdiği bir ezgiyi dinledi ve telefonu yine arka cebine yerleştirdi... Başını pencerelerden yana çevirip dışarı baktı...

Yağmur yağıyordu...

Ama ne yağmur!.. Giderek hızını, yoğunluğunu, gümbürtüsünü artıran yağmur... Rüzgârın yön değiştirmesinden olacak, iri yağmur damlaları binlerce ve binlerce trampetin aynı anda çalınışını anımsatan sesler çıkartarak dövmeye başlamıştı pencereleri... Evin önünde, Kapıdağ parkesi döşeli dar sokaktaysa, bir süre önce oluşmuş sel, giderek debisini artıra artıra akmaktaydı...

Dazlak kafalı adam, ağzını alabildiğince açıp gerinerek hafif de yüksek sesle esnedi... Öylesine bir uykusu da vardı ki... Günlerce gözünü hiç yummamış gibiydi... Göz kapakları sık sık ağırlaşıyor, tepeden turnağa her yanını

tatlı, ılık bir rahavet kaplıyor, koltuğa şöyle bir kaykılıp gömülerek kafasını koltuğa dayayıp uyumaya çalışıyordu... Hatta uyuyabilmek, bir an önce uykuya dalıp gitmek için “İki kere iki dört, iki kere üç altı, iki kere dört sekiz, iki kere beş on.” diye zihninden çarpım tablosunu geçirip duruyordu... Ama nereye kadar?.. Altı kere sekiz kırk sekize kadar!.. Sonra göz kapaklarının ağırlığı kayboluyor, gözlerini kocaman kocaman açıp yine pencereden dışarı bakıyordu...

Yağmur yağıyordu...

Artarak, hızlanarak, çoğalarak, pencerelerin camlarında trampetler çalarak, sokaklarda seller oluşturarak, bulduğu tüm deliklerden, yarıklardan içeri sızıp damlardan şıp şıp damlayarak yağmur yağıyordu...

Orta yaşlı, dazlak kafalı, gözlüklü adam elini uzatıp parmaklarıyla masaya vura vura tempo tutmaya başladı... Tık tıkı tak, tık tıkı tak... Bir ki üç, bir ki üç... Tempoyu, yağmurun pencere camlarına vururken oluşan temposuna uydurmaya çalıştı, çabaladı, didindi, uğraştı... A ah!... I ıh!.. Olmadı, beceremedi... Adamın parmaklarıyla masaya vura vura tutturduğu tempo, yağmurun yarattığı tempoya bir türlü benzeyemedi...

Berjer koltuktaki adam bir iki kez kesik kesik öksürdü; sonra ağzını alabilirdiğince açıp esnedi...

Esnemesi bitince bir iki kez de ağzını şaplattı...

Pencereden dışarı baktı...

Yağmur, artık bardaktan değil de damacanalardan, varillerden, lengerlerden boşanırcasına yağan yağmur yüzünden dışarıda hemen hiçbir şey doğru dürüst görülemiyordu... Yüreğinde, beyninde dilekler zinciri oluşmuştu: Şöyle bir ayağa kalkıp sıkı sıkı giyinsem, lastik çizmelerimi geçirsem ayaklarıma, sırtıma da başlıklı muşamba pardösümü... Elime Devrek malı kızılıcık bastonumu alsam, çıksam sokaklara... Çıkıp da ne olacak?.. Ha?.. Ne olacak?.. Hiç, hiçbir şey!.. Ne olacak ki?.. Ne olabilir ki?.. En azından şu olur; yürürüm yollarda yağmurun altında; sulara, sellere bata çıka; yüzüm gözüm ıslana ıslana... Dilimle yağmurun ıslaklığını yalayıp tadarım... Herkes bu yağmurda, bu tufanda kaçıp kendine sığınacak bir saçak, bir yer bulmaya çalışırken ben bir başıma sokaklarda, caddelerde, meydanlarda öyle yürür dururum... Bir başıma yürüyüp dururken, avazım çıktığı kadar bağıra çağıra şarkı da söyleyebilirim; yağmur şarkıları, yağmur türküleri...

“Yağmur üstüme üstüme varsın yağsın küçük hanım...” diye seslenirim gökyüzüne...

“Üsküdar’a gider iken aldı da bir yağmur”u söylerim hiç olmazsa...

Ya da oyun çağındaki çocuklar gibi haykıra haykıra olan gücümle: “Yağ yağ yağmur/Tarlada çamur/Teknede hamur/Ver Allah’ım ver/Sellice yağmur!” ...

Pencerelerde dayanmış yağmuru seyredenlere şöyle seslenebilirim de: “Yağmur yağıyor/Seller akıyor/Arap kızı/Damdan bakıyor!”..

Koltukta, berjer koltukta oturan orta yaşlı, dazlak kafalı, gözlüklü adam garip garip gülümsedi ... Hay Allah diye düşündü; insanın aklına neler geliyor neler!.. Deli misin, şaşkın mısın, nesen sen?..

Şu anda hoyrat yağan yağmurun altında yapılacak iş miydi sokaklarda, caddelerde dolaşp şarkı türkü söylemek; saçma sapan bağırıp çağırmak?..

Yağmur yağıyordu ...

Fena hâlde, çok fena hâlde yağmur yağıyordu ...

Sokaklardaki selin debisi de arttıkça artıyordu ...

Berjer koltuktaki adam, ağzını açabildiği kadar aç aç, gerine gerine öyle bir esnedi ki, eh, işte o kadar olur...

Yağmur hızlanmıştı boz bulanık akan sel suları, bulabildiği tüm deliklerden, çatlaklardan, yarıklardan artık daha fazla, kimi yerlerde fişkıra fişkıra içirilere giriyordu ... Koltuktaki dazlak kafalı, şişmanca, esmer adama göre ertesi günkü gazetelerde mutlaka şöylesine haberler yer alacaktı:

“Yağmur hayatı felç etti!” ...

“Metre kareye 200 kilodan fazla yağmur düştü!” ...

“Çok sayıda ev ve iş yerini sular bastı!” ...

“Azgın sel suları çok geniş alanlardaki ekinleri ve seralardaki ürünleri yok etti!” ...

“Sel sularına kapılan üç kişi kayboldu!” ...

“Akarsu kıyısındaki çok sayıda ev yıkıldı, kentin birçok yerinde su ve elektrik kesintisi oldu!” ...

Bulduğu her delikten sızan yağmur ve sel suları, berjer koltuktaki adamın bulunduğu odanın tabanına kısa sürede baştan sona yayılmıştı ... Üstelik yükseliyordu hep ... Koltuktaki adam, bir ara ayaklarına doğru bakınca terliklerinden birinin ayağından çıkıp odayı kaplayan suyun üzerinde yüzüp durduğunu fark etti ... Gözüne, holden odaya açılan kapının altından içeriye neredeyse fişkıra fişkıra giren su ilişti ... Aldırmadı, oralı olmadı, omuz bile silkmedi ...

Yağmur yağıyordu ...

Yağmur fena, çok fena hâlde yağıyordu ...

Yağmur hiç dinemeyecekmiş gibi, her an artıp hızlanarak yağıyordu ...

Pencereden görünen kapıdan parkesi döşeli yolda sel artık deliler gibi yaka yıka, ite kaka, sürükleye sürükleye akıyordu; yüksekliği neredeyse bir metreyi bulmuştu ...

Berjer koltuktaki esmer adam, tatlı tatlı esnedi, esnerken ağzının alabildiğine açıldığını kimseler fark etmesin diye, odada sanki başkaları varmışçasına eliyle ağzını siper etti ...

Koltuğunu adamakıllı masadan yana çevirdi ... Masanın ortasındaki büyük boy beyaz kartonu ve koyu renkte yazan bir kurşun kalem aldı ... Şöyle güzel bir karakalem resmi çizecekti kendince ... Severdi resim yapmayı canı sıkılınca, boş kalınca, başka işi olmayınca, aklına esince ... Kurşun kalem eline aldı, kartonu masaya dikkatlice yerleştirdi ve üzerine kısa, uzun, düz, eğri, yuvarlak, köşeli, kalın, ince çizgiler çizip yer yer de taramalar yapmaya başladı ...

On on beş, belki de yirmi dakika falan sürdü çizip durması ... Zihninde yapmayı tasarladığı resim yavaş yavaş beyaz karton üzerinde ortaya çıkıyordu ... Köyde kırlık alan resmi gibi görünüyordu bu resim ... Oluğundan güldür güldür su akan, kocaman taş yalıklı bir çeşme ... Arkasında akıp giden bir çay boyunca uzanan kavak ağaçları ... Birkaç köy evi ... Gökyüzünde pırıl pırıl bir güneş ... Çeşmeden su dolduran köylü kadınlar ... Gökyüzünde uçuşan kuşlar ... Az ötedeki çayırılıkta otlayan inekler, atlar, eşekler ...

Berjer koltukta oturan orta yaşlı, dazlak kafalı, esmer adam yaptığı resme dikkatli dikkatli şöyle bir baktı ... Eh işte ... Eh ... Beş on dakika daha çiziktirse bitecekti resim ... Ama, daha bitmemişti ... Tam kurşun kalem eline alacakken gözü pencereye ilişti ...

Yağmur yağıyordu ...

Dışarıda çok, çok fena hâlde yağmur yağıyordu ...

Odaya doluşup duran suyun yüksekliği de giderek arttıkça artıyordu ... Şimdiden koltuktaki adamın ayak bileklerini çoktan geçmişti, geçmişti ve neredeyse dizlerine yaklaştı, yaklaşacaktı ... Adam, odadaki suda yüzüp duran terliğinin tekine baktı, baktı; suyun içindeki terlikli ayağını çıkardı, terliğini eline alıp "Haydi bakalım!" diyerek öteki tekinin yanına doğru fırlattı.

Dışarıda yağın yağmur görülmemiş ölçüde, işitilmemiş ölçüde, fena hâlde yağmayı sürdürüyor, odaya doluşan suyun seviyesi de yükseldikçe yükseliyordu ...

Koltuktaki adam, ağzını alabildiğince açıp gerinerek hafif de yüksek bir

sesle esnedi... Esnerken elini ağzının önünde siper yapmaya gerek duymamıştı bu kez...

Yağmur yağıyordu...

Şaka filan bir yana, yağmur gerçekten, abartısız dehşet verici bir ölçüde, ürkütücü, korku salıcı, panik oluşturucu bir şekilde; seller, baskınlar, taşkınlar, yıkımlar yaratarak, ardi arkası kesilmeksizin yağıyordu...

“Yağmur yağıyordu...” diye başlayan roman, üzerine de tamamlanmamış köy resmi bulunan beyaz karton, kurşun kalem, TV uzaktan kumandası masanın üzerinde öyle yan yana duruyorlardı...

Yağmur, binlerce trampetin aynı anda çalınışını andıran sesler çıkartarak pencereleri dövmeyi sürdürüyordu... Sokaklarda oluşan seller ise, artık azgın bir ırmağın dizginlenemeyen suları misali, önüne gelen her şeyi yakıp, yıkıp sürükleyerek deli deli akıyordu...

En sonunda odada sokağa bakan pencerelerin hizalarını çoktan aşmış sel suları, aynı anda iki pencerenin birden camlarını patlatıp parçaladı... Su, artık içeriye oluk oluk akıyor, odadaki seviyesi her geçen saniye biraz daha yükseliyordu...

Berjer koltuktaki dazlak kafalı, gözlüklü, esmer adam patlayıp parçalanmış pencerelerden içeri büyük bir basınçla oluk oluk dolan suyu seyre koyuldu... Neredeyse göbeğine dek ulaşmış suyun içinde, sanki o berjer koltukta oturmuyor da bir mesire yerinde karşısındaki bir çağlayanı seyrediyordu... Yağmur ve içeri giren sel sularının çıkardığı sesler ona garip enstrümanlardan oluşmuş dev bir orkestranın çaldığı, o ana kadar işitilmemiş bir ezgi gibi geliyordu... Ezginin temposuna uyum sağlamak amacıyla parmaklarıyla masaya vurarak tempo tutmak istedi... Ama olmadı... Eliyle masaya vurduğunda, su seviyesinin çoktan masayı geçtiğini yüzüne doğru sıçrayan su damlacıklarından anladı... Zaten su şimdi neredeyse boğazına kadar ulaşmıştı... Oturduğu berjer koltuk, suyun basıncından, sık sık sağa sola oynayıp hareket ediyordu... Masanın üzerindeki “Yağmur yağıyordu...” diye başlayan roman, kumanda aleti, tamamlanmamış köy resmi çizili beyaz karton, kurşun kalem ve bir yığın başka öteberi suda bir o yana, bir bu yana yüzüp duruyordu şimdi...

Koltuktaki adam, gözlerini sağ tarafındaki duvara çevirdi... Aslında bomboş olan duvarda bir yığın tablo, fotoğraf, görüntü varmış gibi gelmişti adama... Duvarda gördüğünü sandığı tablolara, fotoğraflara, görüntülere bir bir, sindire sindire, dikkatle baktı:

Çeşmesi yandan akan mapushane!..

Önü mermer döşeli eve doğru gelen elleri şişe dolu sarhoşlar!..

Belini kırıp duran bir Ali Dayı!..

Coşkun suların koynuna mehtabın alamadığı birisi!..

Sarımsaklanarak değil de sarımsaklanmayarak saklanmış bir kâse yoğurt!..

Bir köşede yaz, öteki köşede kış, ötekisinde de su şişelerinin yer aldığı bir eşkenar üçgen!..

Oynamak için dışarı çıkmış pabucu yarım Ahmet!..

Kızlara lazım mülazımlar, yüzük taşı yüzbaşılar, binek taşı binbaşılar, paşa olmamış miralayların yer aldığı bir Osmanlı Asâkir-i Mansure-i Muhammediye Taburu...

Evlilerin sevdasının bekârlardan ziyade olduğuna inanan bir piyade rütbesiz eri!..

Köprüden geçerken saç bağları düşmüş gelinler!..

El ele vermiş selvi boylu kızla kız boylu selvi!..

Ye ha, ye ha, ye ha kaşık sallanarak yenilen taze pişmiş fasulye!..

Dağlara, taşlara, bağlara taşınmış kocakarılar!..

Mumları ancak yatsıya kadar yanabilen yalancılar!..

Kara günler için saklanmış ak akçeler!..

Yarına bırakılmış bugünün işleri!..

Dağdan sekerek gelirken kuru üzüm döken yaratıklar!..

Bilenlerin işleri, kuşananların kılıçları!..

Daha neler neler... Maydanozlu köfteler, şiş köfteler, cızbız köfteler, ızgara köfteler, ekşili köfteler, kadın budu köfteler, çiğköfteler, içli köfteler, İzmir köfteler, Tekirdağ köfteler, minga köfteleri, tükürük köfteleri, patates köfteleri, balık köfteleri, tavuk köfteleri...

Orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer, berjer koltukta oturup duran, ikide bir esneyen adamın bulunduğu odayı dolduran su boynuna kadar yükselmişti...

"Oh!" diye düşündü adam, şu cehennem gibi sıcak günde su serin mi serin... Ne hoş... Ne güzel... Sanki küvete su doldurup içine girmişim... Ne hoş... Ne güzel... Dünya varmış...

Adam, gözlerini bu sefer solundaki duvara çevirdi... Sağ taraftaki duvar gibi o duvar da aslında bomboştu; bomboştu ama ona duvarda bir yığın fo-

toğraf, tablo, görüntü varmış gibi geliyordu ... Ne fotoğraflar, ne resimler, ne görüntüler ama...

Deliden hoşlanan deliyle ölüden hoşlanan imamın sabah yürüyüşleri!..

Pişe pişe ağızlara düşmüş armutlar!..

Dibine düşmüş armutlar!..

Yüzlerinin bir yanı kara olan isteyenlerle, iki yüzleri de kara olan vermeyenler!..

Bağlanınca yürüyen, çözülünce duran ayakkabılar!..

Elsiz ayaksız, duvarlarda gezip duran sarmaşıklar!..

Alçacık boylu, kadife donlu patlıcanlar!..

Gözleri açılmadık sığircık yavruları!..

Büyüklerin sözleri, küçüklerin suları!..

Hepsinin de kulpu kırık, yan yana kırk küp!

Çoktan sabah olmuş bir Üsküdar'ı geçip uzaklaşmış bir atlı!

Fazla nazdan usanmış bir düzine âşık!..

Gidip de gelmeyenler, gelip de bulmayanlar!..

Daha neler de neler; büyükbaşlar böğürür, küçükbaşlar meler!..

Yağmur yağıyordu!..

Paldır kültür, seller akıyordu!..

Sel suları berjer koltukta oturan adamın bulunduğu odaya hızla doluyordu...

Koltuktaki adam bu sefer de kaldırıp başını odanın tavanına baktı dikkatle... Amanın ne tavandı o!.. Bir yığın tablo, bir yığın resim, bir yığın görüntünün yer aldığı tavan... Gelgelelim tüm tablo, fotoğraf ve görüntüler hep "su" ile "yağmur" ile ilgiliydi...

Su akarken testilerini dolduranlar!..

Hep eski yerlerine doğru akıp duran sular!..

Bendinden kesilmiş sular!..

Bulamayınca durulmayan sular!..

Yağmur yağınca satılan düşmanların koyunları, dostların atları!..

Yağmur yağdı diye ağlayan kerpiç üreticileri!..

Yağmur yağıyor, seller akıyordu ...

Odaya doluşan suyun hizası orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer adamın dudaklarına ulaşması fazla uzun sürmedi ...

Adam, ansızın “Buuuuuu!” diye iki dudağını titreterek haykırınca, ağzının hemen önünde suda küçük baloncuklar, kabarcıklar, köpükler oluşturuyordu... Baloncuklar, kabarcıklar, köpükler o denli hoşuna gitti ki gözlüklü, esmer adamın; bir hayli yineledi “Buuuuuu!” diye bağırıp suyla oynamayı ...

Yağmur yağıyordu ...

Orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer adam esnemek için ağzını alabildiğince açınca dudaklarının hizasına ulaşmış olan sular hızla ağzından içeri doluverdi ... Doluverdi ve karşı koymasına rağmen dolmayı sürdürdü ...

Adam, esneyemedi ...

Nefes alamadı ...

Oturduğu koltuk altından kayıp sandalyeler, “Yağmur yağıyordu ...” diye başlayan roman, kurşun kalem, uzaktan kumanda aleti ve öteki öteberiyle birlikte suda yüzmeye başladı ...

Yağmur yağıyordu ...

Yağmur, ah o yağmur ...

Gürül gürül ...

Bardaktan, varilden, lengerden boşanırcasına ...

Artarak, hızlanarak ...

Fena hâlde ...

Ortalığı seller götürüyordu ...

Boz bulanık, köpüre köpüre akan sel suları orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer, berjer koltuktaki adamın odasına oluk oluk giriyor; yükselmeyi hızla sürdürüyordu ... Odada, su üzerinde kalabilecek her şey artık bir o yana, bir bu yana yüzüp yüzüşüp duruyordu ...

Orta yaşlı, şişmanca, dazlak kafalı, gözlüklü, esmer adam da yüzen öteki şeylerle birlikte yüzükoyun yatmış yüzüyordu suda; esnemedi, nefes almadan, cansız ...

Birdenbire, ansızın, aniden, hiç beklenmeden kesilmişti yağmur dinmiş, son bulmuştu ...

Artık yağmur yağmıyordu ...